

ίδες
)

Του

Γιώργου Θεοχάρη

Ο γηραιότερος ασκητής των Αγιορείτικων Καρουλίων ανοίγει τη καρδιά του στο «Αγιορείτικο Βήμα». Η γεναιότητα του παρά την ηλικία του είναι αξιοθαύμαστη!

Ο 84χρονος, γέροντας Αρσένιος εγκαταβιώνει σε σπηλιά που πρόχειρα έχει διαμορφώσει με τα χέρια του την είσοδο της, χτίζοντας ένα λασπόσπιτο για να προστατεύεται από τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Εδώ αναπαύεται τους χειμερινούς καθώς μέσα στο σπήλαιο-τούνελ, λόγω της υγρασίας, είναι αδύνατο να επιζήσει.

Τον συνάντησα στη Μονή Μεγίστης Λαύρας στην πανήγυρη του Όσιου Αθανασίου του Αθωνίτου, τον περασμένο Ιούλιο .Στεκότανε σε μία γωνιά με ένα κομποσκοίνι έξω από το καθολικό του μοναστηριού και χαμηλόφωνα έδειχνε να προσεύχεται.

Ήταν τέσσερις τα ξημερώματα, η πανηγυρική αγρυπνία ήταν σε εξέλιξη. Χωρίς να τον γνωρίζω, χωρίς να τον έχω συναντήσει ποτέ, με θάμπωσε η λάμψη που εξέπεμπε το πρόσωπο του, η γαλήνη και η ηρεμία, η αγνότητα. Διακριτικά τον πλησίασα.

Ζήτησα την ευχή του, συστήθηκα και τον παρακάλεσα να μου μιλήσει για την ζωή του. Μου είπε ότι `` δεν ζω εδώ , στα Καρούλια είμαι εδώ και εξήνταχρόνια``.

Ξαφνιάστηκα! Επειδή έχω περιηγηθεί στα λεγόμενα »φρικτά Καρούλια« μπόρεσα να καταλάβω τι σημαίνει να ζει κάποιος εκεί και μάλιστα σε αυτή τη ηλικία. Η αλυσίδες που είναι καρφωμένες στα βράχια αποτελούν το μοναδικό μέσο για να κατέβει κανείς στα λιτά ασηταριά. Η πιο »άγριοι« ασκητές του Αγίου Όρους βρίσκονται εδώ. Ζουν με λίγη φρυγανιά και καμία κονσέρβα τα οποία μεταφέρουν με ένα καλάθι που έχουν δεμένο σε ένα συρματόσχοινο που συνδέει τα βράχια των ``Καρουλίων`` με την υπόλοιπη ερημική περιοχή.

Αυτή είναι η καθημερινότητα και του γέροντα Αρσένιου. »Μία κουρελού, μερικές σανίδες που διαμορφώνουν το κρεβάτι του και τα βιβλία της Αγίας Γραφής , είναι αρκετά για να ζήσεις εδώ», όπως λέει ο ίδιος στο »Αγιορείτικο Βήμα».

Επέλεξε να γίνει ασκητής από την ηλικία των είκοσι δυο χρονών, άφησε τη νιότη, συγγενείς και φίλους και κατέφυγε στο ερημικότερο μέρος του Αγίου Όρους . Εργόχειρο του, το κομποσχοίνι. Το εντυπωσιακότερο από όλα είναι ότι ο 84χρονος μοναχός ανεβοκατεβαίνει στα Καρούλια σχεδόν καθημερινά μέσα από την 'οδό του μαρτυρίου», υποβασταζόμενος από τις αλυσίδες και έτσι φτάνει στο καταφύγιο του!

»Ακόμα και αυτή την ώρα, τέσσερις τα ξημερώματα, δεν έχω πρόβλημα να πάμε στα Καρούλια», μου είπε και με εξέπληξε. »Ολα στη ζωή είναι μία συνήθεια, ο άνθρωπος ζει με αυτά που έχει και με αυτά που του μάθανε να έχει. Εσείς εκεί στον κόσμο που έχετε τα ασανσέρ στα σπίτια σας είστε καλύτερα..» αναρωτήθηκε αστειευόμενος.

''Για μένα το ασανσέρ είναι οι αλυσίδες, μέχρι που επιτρέψει η Παναγία, που υπηρετώ εδώ για μία ολόκληρη ζωή, θα συνεχίσω έτσι.. Εδώ θέλω να πεθάνω. Ότι πει ο Θεός. Η πρόνοια του γνωρίζει, όχι έμεις.'', καταλήγει. Περίπου τριακόσιοι ασκητές έχουν κατάλυμα τους την λεγόμενη έρημο του Αγίου Όρους.

Σκορπισμένοι, σε ασκηταριά που μοιάζουν με απομονωμένες αετοφωλιές, ησυχαστήρια κρεμασμένα στα απόκρημνα βράχια και κελιά κρυμμένα μέσα στην άγρια φύση.

΄΄Στην έρημο του Αγίου Όρους πιο εύκολα συναντάς άγγελο παρά άνθρωπο. Είναι τόσο σκληρός ο τόπος που δεν αντέχουν οι άνθρωποι και τόσο άυλος που τον ζηλεύουν οι άγγελοι. Αυτοί εδώ πλεονάζουν΄΄, αναφέρει σε ένα από τα συγγράμματά του για τους ασκητές της Αθωνικής Ερήμου, ο μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος.

Πηγή:agioritikovima.gr